

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 28

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΑΡ. 12. ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞ ΑΜΗΝΙΑ

Έν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 3 Αὐγούστου 1875.

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Οί Γάλλοι λέγουσι «*Ce que vivent les roses.*» Τὸ ῥη-
τὸν τοῦτο δύναται νὰ μεταφρασθῆ παρ' ἡμῖν: «*Ὅσοι
ζῶσιν αἱ ἐφημερίδες*», πρὸ πάντων αἱ σατυρικά.

Ἐξάκις μόλις εἶδεν ἀνανεουμένην τὴν σελήνην ἐ «*Ἀ-
σμοδαῖος*» καὶ ἐν τούτοις, προπέμφας ἤδη εἰς τὸν τάφον
τὴν «*Ἀγοράν*», «*Νεφέλας*», «*Ἀρτέμους*», «*Κυνηγόν*»,
«*Ὁ, τι θέλω*», «*Τίς Πταίει*» καὶ ἄλλας νεωτέρας αὐτοῦ
συναδέλφους, ἀπέκτησεν ἤδη τὸ δικαίωμα νὰ καυχᾶται
ἐπὶ ἐκτάκτῳ μακροβιότητι καὶ ν' ἀπαιτῆ τὸν σεβασμὸν, ἔ-
στις: ὀφείλεται εἰς τὰς ρυτίδας, τὰς φρυάκας καὶ τὰς τρι-
χόμας.

Καὶ ἕτερον ἀπέκτησε πολυτιμώτερον προνόμιον, νὰ πα-
ρακληρῆ γερωντικῶ δικαίωματι ὡς ἄλλος Χριστιδὸς τῆς
κωμικῆς δημοσιογραφίας: ἀλλὰ τούτου θέλει προσπαθῆσαι
νὰ μὴ καταχρασθῆ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς αὐτοῦ ἐπαρξέως δύο μό-
νον παραπόνων ἔδωκεν ἀφορμὴν. Ταῦτα ἔμοις καταντή-
σαντα διὰ τῆς καθημερινῆς ἐπαναλήψεως ὀχληρότερα τῆς
μελωδίας τῶν τεττίγων καὶ τοῦ Καρφόρη, ἀναγκάζουσι
αὐτὸν εἰς μίαν πρώτην καὶ τελευταίαν ἀπάντησιν.

Α'. Ὁ «*Ἀσμοδαῖος*» ἔγραψεν ὅτι, εἰς τὴν θέσιν τοῦ
Ἑρνάνη ἤθελεν ἀποκριθῆ εἰς τὸν Σόλβαν, ζητοῦντα τὴν
ζωὴν του κατ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν τῶν γάμων του, «*Πε-
ρίμεινον ἕως αὔριον τὸ πρῶτ.*»

Τοιαῦται ἄσεμνοι ἀστειότητες, λέγουσιν οἱ κ. κ. παρα-
πονούμενοι, ἀρμύζουσιν εἰς τὸν «*Figaro*», τὸ «*Punch*», τὸ
«*Pungolo*» καὶ ἄλλα φύλλα τῆς διεφθαμένης Δύσεως·
ἀλλ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων τὰ ἐρθόδοξα καὶ εὐσεβῆ ὅσα
πρέπει νὰ μένωσιν ἀμίαντα καὶ καθαρὰ ὡς οἱ δρόμοι μας,
αἱ διαχειρίσεις τῶν μεταλλευτικῶν ἐταιριῶν μας, τὰ κα-
ταστρώματα τῶν ἀτμοπλοίων μας, αἱ προτάσεις τῶν δι-
κηγῶρων μας, τὰ βήσσα τῶν ἱερέων μας καὶ αἱ πεποιθή-
σεις τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μας.

Τὴν καθαριότητα τῶν ἀνωτέρω ἀντικειμένων, τὴν ὑ-
ψοῦσαν ἡμᾶς ἠθικῶς ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἐθνῶν, οὐδε-
μίαν ἔχομεν ὁρᾶν οὔτε ν' ἀμφισβητήσωμεν οὔτε νὰ ἐξετά-
σωμεν, ἐν ὥρᾳ μάλιστα θέρους· μετὰ χειρὸς δὲ καὶ προθυ-
μίας ἠθέλομεν ἀποδεχθῆ τὴν συμβουλὴν τῶν σεμνῶν τού-
των κυριῶν, ἂν ἠδυνάμεθα νὰ λησμονήτομεν ὅτι, ὅσκις
ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ πηδῶσιν αἱ Γαλλίδες διὰ σχημά-
των καὶ λόγων ὑπερ τὰ ἐσκαιμένα ἢ χερσεύεται τὸ εὐαι-
σαν, ὁ θόλος κλονίζεται ἐκ τῶν χειροκροτημάτων. Εἰς
τοιαῦτα δὲ θεάματα ἐδηγοῦνται παρ' ἡμῖν καὶ δεσποινί-
δες, πρᾶγμα ἀνήκουστον ἐν τῇ διεφθαμένῃ Γαλλίᾳ.

Ἄλλ' ἴσως ἀντεῖπωσιν ὅτι, ἐνὸς μόνου ὑπάρχοντος χει-
μερινοῦ θεάτρου, ὁ κόσμος παρίσταται ἐκεῖ οἰκογενειακῶς
οὐχὶ κατὰ προτίμησιν ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην. Ἀπαραλλάκτως
καὶ καλόγηρὸς τις ἀπεκρίνετο εἰς τὸν ἠγοούμενόν του ὅτι
ἔφαγε τὴν παρασκευὴν γῆνα διότι δὲν εὔρεν εἰς τὴν ἀγο-
ρὰν χέλια. Ἄλλὰ καὶ ὁ καλόγηρος ἠδύνατο, νομίζομεν, νὰ
νηστεύσῃ διὰ ξηροῦ ἄρτου, ἐν ἐλλείψει χελίων, καὶ οἱ κύριοι
οὔτοι ν' ἀναγινώσκωσι παρὰ τὴν ἐστίναν εἰς τὰς θυγατέρας
αὐτῶν τὸν Γεροστάθην, ἐν ἐλλείψει σεμνοῦ θεάτρου.

Ἐπειτα, ἂν θεάτρον ἔχομεν ἐν μόνον, ἐφημερίδων, δι-
ῆξ τῷ θεῷ καὶ τῷ πατριωτισμῷ, ὑπάρχει ἀφθονία καὶ
ποικιλία. Πλὴν τῶν πενήτηκοντα πολιτικῶν ἐκδίδονται καὶ
ἠθικαί, ἢ τῶν «*Παίδων*», ἢ τῶν «*Φιλομαθῶν*», ἢ «*Ὀψ*»

θύοδος 'Επιθεώρησις' και δ' Αστὴρ τῆς 'Ανατολῆς'. Οὐδὲν λοιπὸν ἐμποδίζει τοὺς εὐρίσκοντας γυμνοτάχην τὸν «'Ασμοδαίου» ν' ἀγοράζωσι τὸ φύλλον τοῦ Καλοπαδάκη, ὅστις εἶναι πάντοτε κομβωμένος μέχρι σιαγόνος, ἐκ φόβου ἴσως μὴ φανῆ τὸ χεῖμα τοῦ ὑποκαμίσου του.

Τὸ δεύτερον κατὰ τοῦ «'Ασμοδαίου» παράπονον συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι δὲν κατοπτρίζει τὰ πνεῦμα και τὸ ἀττικὸν ἄλλας τῶν συγχρόνων του Ἑλλήνων, ὡς ἀρμόζει εἰς ἔθνικὸν σατυρικὸν φύλλον, ἀλλὰ μόνον τῶν συντακτῶν του, ἢ μᾶλλον ποικιλωνύμου τινὸς συντάκτου του.

Ἡ μομφὴ αὕτη ἀμολογοῦμεν ὅτι εἶναι κατὰ πάντα δρθὴ και δικαία. Ἀναγνωρίζων τὸ σφάλμα του ὁ «'Ασμοδαῖος» ἀνοίγει κατ' αὐτὰς ἐν κεντρικωτάτῃ θέσει γραφίον, εἰς ἃ θέλει ἀποδέχεσθαι μετ' εὐγνωμοσύνης ἐντὸς ἰδιαιτέρου κιβωτίου πᾶσαν προσφορὰν ἀττικῶν ἄλατος, λυπούμενος μόνον ὅτι δὲν δύναται ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀνταμείβῃ αὐτὸ διὰ πέντε φράγκων τὸν στίχον ὡς ὁ Φίγαρος τὰ γαλακτικῶν.

Ταῦτα ἐνομίσαμεν ἀναγκαῖον ν' ἀνακοινώσωμεν εἰς τοὺς φίλους ἀναγνώστας, ἀρχομένης τῆς νέας ἐξαμηνίας. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι κρίνοντες οὗτοι τὰς πρὸς τέρψιν αὐτῶν προσπαθείας, δὲν θέλουσι λησμονήσει ὅτι ἡ ἀνοδος τοῦ κ. Τρικούπη εἰς τὴν ἐξουσίαν ἐπένηγε τοιοῦτον τραῦμα εἰς τὴν σατυρικὴν δημοσιογραφίαν, ὥστε ἐν βραχεῖ χρόνῳ πᾶσαι αἱ συνάδελφοι ἡμῶν ἐχρεωκόπησαν ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλην ὡς μεταλλευτικαὶ ἐταιρίαι. Μόνος ὁ «'Ασμοδαῖος» ἠγωνίσθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν κρίσιν και νὰ μὴ διακόψῃ τὰς πληρωμὰς του. Ὁμολογεῖ ὅτι ἐν τῇ γενικῇ ταύτῃ καταστροφῇ και τὰ κεφάλαια αὐτοῦ ἠλαττώθησαν ἐπαισθητῶς και ἡ πίστις του ἐκλονίσθη. Ἀλλὰ, τέλος πάντων, οὔτε ὁ κ. Τρικούπης εἶναι ἰσθμῖος οὔτε ὁ κ. Βούλγαρης ἀπέθανεν ἀκόμη! Δὲν ἀπελπίζομεθα λοιπὸν νὰ ἴδωμεν και πάλιν ἀνατελλούσας αἰσιωτέρας ἡμέρας.

•ΑΣΜΟΔΑΙΟΣ•

ΣΚΝΙΠΕΣ

Ἡ ἔνωσις τῶν τριῶν κομματάρχῶν κατὰ τοῦ κ. Βούλγαρη πρὸς διάσωσιν τοῦ συντάγματος ὑπέβλεπεν ἔργον ὄντως πατριωτικόν, συγχρόνως ὅμως και συμφερώτατον αὐτοῖς, διότι τὴν συμμαχικὴν μηχανὴν δύνανται ἤδη νὰ στρέψωσι και κατὰ τοῦ κ. Τρικούπη, χωρὶς νὰ ὑποπέσωσιν εἰς τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐπίτιδες και πάλιν χάριν τῆς ἐξουσίας συνεμάχησαν.

•••

Οἱ συνεταιρισμοὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν κατήνησαν ἐσχάτως τόσοον συνεχεῖς, ὥστε καλὸν ἦτο νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὸν περὶ ἐταιριῶν νόμον, ἀναγκαζομένων τῶν συνεταιρῶν νὰ δηλῶσιν διὰ καταστατικῶν τίς ὁ σκοπὸς, ποία ἡ διάρκεια, πῶσα τὰ κεφάλαια και πῶς θέλουσι διανεμασθαι τὰ κέρδη τῆς ἐταιρίας.

•••

Καθ' ἡμέραν συμβαίνουσι παρενοήσεις ἀποδιδομένων εἰς τὴν κυβερνητικὴν τῶν ἰδεῶν ὅτε μὲν τῆς «'Παλιγγενεσίας», ἔτε δὲ τῆς «'Αληθείας» ἢ ἄλλου δῆθεν ἡμιοπισήμου ἐφημεριδαρίου. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν παρεξηγήσεων τούτων καλὸν ἦτο νὰ νομοθετηθῆ ἡ σύστασις μιᾶς κεκρυγμένης ὑπουργικῆς ἐφημερίδας, εἰς ὃ συντάκτης, θεωρούμενος δημοσίος ὑπάλληλος και μισθοῦ τούμενος ἐκ τοῦ ταμείου, ἤθελε διορίζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε πρωθυπουργοῦ ὡς ὁ ἀστυνόμος. Ἐκ τούτου, πλὴν τῆς οἰκονομίας εἰς τὰς χορηγήσεις, ἤθελε προκύψει και ἄλλο καλὸν, τὸ ἐξῆς· αἱ ἐφημερίδες τῶν κομματάρχῶν, ἢ τῶν Συζητήσεων λ. χ. και ὁ Ἐθροφύλαξ, δὲν ἤθελον ἀναγκάζεσθαι νὰ μεταβάλλωσι γλώσσαν και φρονήματα, ἀμα ὁ αὐθέντης αὐτῶν ἀποκτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Βασιλέως.

•••

Ὁ κ. Σαρῆας, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐτι μᾶλλον συναισθανόμενος πῶσον ἠδίκησεν ἑαυτὸν συμμαχίας μετὰ στηλίτου, καταβάλλει μεγαλητέρας καθ' ἐκάστην προσπάθειας, ἵνα πείσῃ τὸ κοινὸν ὅτι ἡ πράξις του αὕτη ἦτο ἀποτέλεσμα φρενοβλαθείας. Πρὸς τοῦτο ἐδημοσίευσεν προχθὲς ἐπιστολὴν, δι' ἧς ἀπειλεῖ νὰ βρικολακιάσῃ.

•••

Ὁ μεγαλόσταυρος τοῦ Σωτήρος δὲν δύναται νὰ δοθῆ διὰ μιᾶς εἰς Ἑλληνας ὑπηκόους οἳαν δῆποτε και ἂν προσφέρωσιν εἰς τὴν πατρίδα εὐεργεσίαν. Ἐν τούτοις τοιμῶμεν νὰ ὑψώσωμεν τὴν φωνὴν ἵνα γίνῃ ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος και ἀναδειχθῆ ἀμέσως ταξίαρχος ὁ κ. Φινόπουλος, ἀπὸ τριακοσιοστοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου γενόμενος μάγισρος και τίμιος ἄνθρωπος. Ἐλπίζομεν μόνον ὅτι, προϊόντος τοῦ χρόνου, θέλει λησμονήσει τὰς παραδόσεις τοῦ πρῶτον ἐπαγγέλματός του και καταστήσει καθαρώτερα τὰ φραγκά του, δίζοντα ἀκόμη και στρεψοδικίας.

•••

Ἐν ὠραίῳ ἄλλως ἄρθρῳ τοῦ κ. Θ. Δεληγιάννη περὶ στηλιτικῶν συνδυασμῶν περιείχετο και ἡ ἐξῆς παιδικὴ ἀφέλεια· «'Τὶ ἤλιζον ἂν διὰ τοιοῦτων αἰσχρῶν συμμαχιῶν εἰσέρχοντο εἰς τὴν βουλὴν;» Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλουστάστη, ἤλιζον τὴν πώλησιν τῆς ψήφου των εἰς τοὺς διαδόχους τοῦ κ. Τρικούπη ἀντὶ διορισμῶν, και τὴν μεταπώλησιν τῶν διορισμῶν εἰς τοὺς θεσπῆρας ἐπὶ προμηθεῖα εἴκοσι τοῖς ἐκατόν.

•••

ΥΔΡΑΙΑ ΥΔΡΑ.

Μεταξύ των προνοητικών διατάξεων εις ας όφείλει ή Ένετική δημοκρατία την μακράν αυτήν άμυήν ύπήρχε και ή άκόλουθος: «Αν Ένετός Πατριός φοραθή όμιλήσας προς Πρόεδρον, συλλαμβάνεται εύθως και ρίπτεται άνευ περαιτέρω δίκης εις την θάλασσαν». Κατά τού αυτό σύστημα έπρεπε να ρυθμισθώσι και παρ' ήμιν αί σχέσεις των βουλευτών προς τους ύπουργούς.

* *

Η Έφημερίς των Συζητήσεων ισχυρίζεται ότι ίπποτι κώτερον ήθελεν είναι άν ό κ. Έάλλης, τή πρό πολλού ψηφισθέντα ύπερ των κατοίκων του Πειραιώς γήπεδα και τής άτελείας παρεχόμεν τήν έπιούσαν των έκλογών και ούχι τήν παραμονήν. Συμφωνούμεν πληρέστατα μετ' αυτής ότι οί άσπροι κόσσυροι ήθελον είναι ώραιότεροι των μαύρων.

* *

Οί φυσιολόγοι παρατήρησαν ότι πολλάκις εν τή αυτή χώρα, από πόλεως εις άλλην, έλαχίστη κλιματολογική διαφορά έχει μεγίστην επιρροήν επί τής ταχείας ή βραδυτέρας ώριμάνσεως των καρπών και των κατοίκων. Παρ' Αιγυπτίους λ. χ. εν μόν Έλεξανδρεία αί κόραι εισιν ώριμοι διά γάμον κατά τού δέκατον τέταρτον έτος τής ηλικίας των, εν Καίρω δέ κατά τού έννατον. Ούτω και παρ' ήμιν εν Γορτυνία ή έκλογική ένηλικιότης άρχεται πρό τής άλλαγής των οδόντων.

ΘΕΟΤΟΥΜΗΣ.

Οί αντιπρόσωποι των ύποψηρίων Έπτικής, τιαύτα έφείπτον φλογερά βλέμματα επί των προσερχομένων εις τής κάλπας, ώς τε ύπό τήν επιρροήν αυτών πολλοί έκλογείς έψήφισαν παρά συνείδησιν. Πρός άποφυγήν τοιούτου κινδύνου ό κ. Ανδρόνικος έπενόησε ν' αντιτάξη εις τή βλέμματα ταύτα ως άσπίδα τήν όμυρέλλα του, ήτις όμως μετά τήν έκπλήρωσιν του έκλογικού του καθήκοντος ώμοιάζε κόσκινον, τρυπηθείσα εκ των σπινθήρων ους εξέπεμπον ο έφθαλμοί των άξιοτίμων κ. κ. Χαϊμαντά, Γζόγχα, Τοτόμη και λοιπών.

* *

Κατά τήν προτελευταίαν εν Φαλήρω παράστασιν τής Λουκίας, διαρκούσης τής παθητικωτάτης μονωδίας τής κυρίας Έρωσέτη άδιάκριτος ζίζικας έκρινεν εύλογον να ένώση τήν μουσικήν του εις τήν του Δονιζέττη. Τό όγληρόν ζών

διωκόμενον ύπό του κ. Κ... κατέφυγεν εις τόν κόλπον τής κυρίας Νοδάρας, όπου ούδεις έτόλμησε να τού κουνήσχη.

* *

Καθ' ή θετικώς έπληροφορήθημεν, εν Πατησίοις έγένοντο προχθές, κεκλισμένων των θηρών, αίδοικμκλ ποιμενικού τινος μελοδράματος, έχοντας ύπόθεσιν ληφθεΐσαν εκ του Pastor fido του Τάσσου. Άδιάκριτοι τινες Άθηναίοι, αναξήρηθέντες εις τού δώμα του άντικρουού ζυθοπωλείου, κατώρθωσαν να παρασταθώσιν εις τής δοκιμάς ταύτας, περι ών λέγουσι πολλά καλά.

* *

Ηκούσαμεν ότι έθραβεύθησαν διά λίθινα αυτών έργα εν τή εκθήσει οί γλύπται Μιαλακατές και Ρήγας. Υποθέτομεν, ότι ό τελευταίος ούτος θα έποίησε τόν Κόσσον.

Θ.

Κύριε Συντάκτα του «Ασμοδαίου»

Γνωρίζετε ότι τώρα έρχονται εις τόν Πειραιά και άτμόπλοια τής εταιρίας του Κεδυβιέ, τή όποια μεταφέρουν πολλούς Αιγυπτίους. Είς τοιούτους με λευκάς μακράς βράκκας, με σαρίκιον λευκόν εις τήν κεφαλήν και τσιμπούκιον τουρκικώτατον εις χείρας ίστατο προχθές εν τή πλατεία του συντάγματος, άπειζών μετ' χασημάλτιον τής δύο νέας οικίας του αυτού σχήματος τής εν τή πλατεία ταύτην κειμένης.

Είδεν ότι ή μόν μία φέρει δύο μεγάλα γράμματα κεφαλαία Β. ή δ' άλλη δύο έτερα κεφαλαία γράμματα Σ. Ο άθως Αιγύπτιος τή έχασε και έπαρατήρησε κύκλω τής άλλας γειτονικής οικίας, αναζητών και επ' αυταίς γράμματα του αλφαβήτου. (Ο γάρ αιγύπτιος έγνωρίζε τή έλληνικά βαθύτερον του Τσιβανοπούλου και διάκρινε τή γράμματα του αλφαβήτου αρκετά καλά.)

Άλλ' εις μάτην. Μόνον αυταί αί δύο οικίαι είλον γράμματα. Ηναγκάσθη λοιπόν ν' άποταΐη πρός τινά εκεί πλησίον τοιούστήμενον πολίτην άθηναϊόν. Ούτος δέ τώ ειπε: «Αιγύπτιε, εδώ δεν εινε Άφρικη, δεν εινε Κεδ. της, άλλ' εινε δύο άλλα πράγματα' εινε δύο κόρματα τού εν συνταγματικόν και τού άλλο βασιλικόν. Λοιπόν ή μόν οικία ή φέρουσα τού στοιχείον Β σημαίνει ότι ή ιδιοκτητής εινε βασιλικός, ή δέ φέρουσα τού στοιχείον Σ. σημαίνει ότι ή ιδιοκτητής αυτής εινε συνταγματικός. Ο Αιγύπτιος έβλεψε δηλώσας διά τούτου ότι δεν ένόησε, έζηροκατάπιε σημάνας ότι και σκεφθείς δεν εκπατάλασε και ζητει να μάθω τώρα τήν διαφοράν των δύο αυτών λέξεων.

Έγώ τόν έστειλα πρός τόν προτελευταϊόν ύποψηρίον Έπτικής, χάρις εις τήν εύπλαγγήν του κ. Χ. Λέκα να τώ δώση τήν δέουσαν εξήγησιν και ήτυχάση, διότι κινδυνεύει να πάθη από μαλάκυνσιν του έγκεφάλου του ό φίλος μας ό άφρικανός.

Πρόθυμος
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΡΑΝΤΗΣ.